

[Himmelstrup.]

der skulde gaas betydeligt videre, end Lovforslagets Enkeltheder gav Udtryk for.

Det er jo rigtigt, som det ærede Medlem Hr. V. Buhl sagde, at i Professorudvalgets Betænkning opererer man alene med en Formuestigningsafgift; dèr konkluderer man i, at Problemet skal løses alene ved en Formuestigningsafgift med meget skrappe Sætter, med næsten lige saa skrappe Sætter som dem, der præger det Forslag, der for Tiden er til Behandling i Norge, og som er forelagt af en meget yderliggaaende socialdemokratisk Finansminister. Det vilde ogsaa være det mest tiltalende, om man kunde begrænse sig til Formuestigningsafgiften, og det allermest tiltalende vilde naturligvis være, hvis man kunde begrænse sig til de Formuestigninger, som staar i direkte Forbindelse med de økonomiske Foranstaltninger, Tyskervældet indførte; men af mange Grunde, administrative Grunde og ogsaa pengepolitiske Grunde, er det ikke muligt at gøre dette. Jeg mener, det vilde være mest tiltalende, om man kunde begrænse sig hertil, fordi Begrundelsen for Foranstaltningerne da vilde være ganske simpel, nemlig den enkle, at der er ingen, der her i Landet maa have beriget sig paa de Ulykker, der er overgaaet vort Fædreland i de sidste 5—6 Aar.

Den højtærede Finansminister har altsaa ikke ment at kunne gaa den Vej, som Professorudvalget foreslog; han har ment, at det vilde give for lidt, og skulde det give tilstrækkeligt, maatte Afgiftssatserne sættes ganske overordentlig højt. Jeg maa sige, at jeg tror, denne Betragtning i det store og hele er rigtig. I Norge, hvor man jo sysler med ganske det samme Problem, synes man da ogsaa at være ved at komme ind paa den samme Betragtning. Det Forslag, der for Tiden behandles i det norske Stortings Finanskomiteé, tager alene Sigte paa en Formuestigningsafgift paa samme Maade som det Forslag, der var blevet forelagt i Norge i Slutningen af forrige Aar, men som af, hvad skal jeg sige, statsretlige Grunde ikke dengang kunde komme til Behandling. Jeg har imidlertid ladet mig fortælle, at man i det norske Stortings Finanskomiteé nu netop er kommet ind paa den samme Betragtning, som man er inde paa her i Danmark, altsaa at dette Spørgsmaal lader sig ikke løse udelukkende gennem Formuestigningsafgift, men der maa en Kombination til af en Formuestigningsafgift og en almindelig Formueafgift paa den ene eller anden Maade, enten i Form af et Tvangslaan eller i Form af en

Afgift een Gang for alle. Og det er altsaa denne Kombination, som den højtærede Finansminister har lagt til Grund for sit Lovforslag, Kombinationen af en Formuestigningsafgift med betydelige Fradrag og et Tvangslaan, et saakaldt Stabiliseringslaan, paa alle Formuer over en vis Størrelse; og saa gaar Forslaget jo endvidere ud paa, saaledes som det ærede Medlem Hr. V. Buhl ogsaa nævnte, og hvad han var utilfreds med — jeg forstod dog væsentlig af Hensyn til det samlede Resultat, der skulde naas ved disse Foranstaltninger —, at dette Tvangslaan paa de gamle Formuer skal kunne erstattes med en Tvangsafgift paa Halvdelen af det Beløb, der er Tale om.

Jeg tror, at den Løsning, som den højtærede Finansminister her har foreslaaet, under de givne Omstændigheder er en heldig Løsning. I hvert Tilfælde i Princippet maa den jo desuden kunne tiltale baade det socialdemokratiske Parti og vel ogsaa det kommunistiske. Jeg erindrer her om, at under Finanslovens første Behandling udtalte det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft som Ordfører for det socialdemokratiske Parti og ligeledes det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen som Ordfører for det kommunistiske Parti sig til Gunst for denne kombinerede Eengangsskat, bestaaende af saavel en Formuestigningsafgift som af en Afgift paa alle Formuer; de foretrak dette fremfor den Plan, der utvivlsomt paa det daværende Tidspunkt havde en mere fremtrædende Plads hos den højtærede Finansminister, nemlig en ensidig Formuestigningsafgift. Den Ændring, der altsaa er sket i det rent principielle paa dette Omraade siden Finanslovsforhandlingen og indtil nu, nemlig at der nu foreslaas en Kombination af Formuestigningsafgift og Afgift paa de gamle Formuer, forekommer mig at maatte tiltale det ærede Medlem Hr. V. Buhl.

Om Forslagets mange Enkeltheder skal jeg slet ikke udtale mig. De er meget betydningsfulde, og de er ganske overordentlig talrige. Jeg kan ikke se andet, end at Drøftelsen af alle disse Enkeltheder afgjort hører hjemme i det Udvalg, som nu vil blive nedsat. Jeg tror, at denne Udvalgsbehandling maa blive meget omfattende, netop fordi det Lovforslag, vi her behandler, er et Forslag, hvis Enkeltheder berører saa overmaade omfattende økonomiske Interesser i vort Samfund. Der er ingen som helst Tvivl om, at der fra overordentlig mange Sider vil blive sat stærkt ind over for Udvalget for at klargøre, at denne eller hin Enkelthed i Lovforslaget er helt forkert og